

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.488/2010/4.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla Tumbászné dr. Mák Gyöngyi ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** szám alatti székhelyű felperesnek - dr. Babay Ákos ügyvéd által képviselt **(I.r. alperes neve, címe)** I.r., és **(I.r. alperes neve, címe)** meghatalmazott által képviselt **(II.r. alperes neve, címe)** II.r. alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. május 21. napján kelt 9.P.21.929/2009/16. számú ítélete ellen az I.r. alperes 17. és a felperes 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy a felperes által az I.r. alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.550.000,- (egymillió-ötszázötvenezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 800.000,- (nyolcszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni 900.000,- (kilencszázezer) Ft másodfokú eljárási illetéket az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperesi gazdasági társaság beltagja, illetve törvényes képviselője **(személy 1 neve)**, kültagja az I.r. alperes, aki **(személy 1 neve)** édesapja. A II.r. alperes az I.r. alperes házastársa.

Az I.r. alperes az 1997. november 12. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a **(település neve, hrsz.)** alatt nyilvántartott telekingatlant 3.614.200,- Ft vételár ellenében, majd az 1998. július 15. napján kelt szerződéssel annak $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát a II.r. alperesre ruházta 1.700.000,- Ft vételárért.

Az alperesek, valamint gyermekük, a perben nem álló **(személy 2 neve)** és **(személy 1 neve)** építtetők kérelmére **(település neve) Város** Jegyzője 1998. július 20. napján jogerőre emelkedett 6579/1998. számú határozatával a perbeli telekingatlanon megvalósítandó lakóépület, kerítés és garázsépület létesítésére építési engedélyt adott. A határozat jogerőre emelkedését követően kezdődött építkezést az I.r. alperes bonyolította, a kivitelezéshez szükséges építőanyag költségét részben a felperes finanszírozta.

(település neve) Város Jegyzője a 15346-2/2001. számú 2001. május 22. napján kelt határozatával az építési engedélytől eltérően felépített lakóházra, garázsépületre és utcai kerítésre végleges fennmaradási engedélyt adott ki, amely egyben használatbavételi engedélynek is minősült. A határozat építtetőként már csak az I.r. és a II.r. alpereseket, valamint **(személy 2 neve)**-ot tüntette fel. A **(település neve)**-i Körzeti Földhivatal 34.181/3/2010.03.10. számú határozatával az ingatlan $\frac{2}{4}$ tulajdoni hányadára vonatkozóan az alperesek haszonélvezeti jogával terheltlen bejegyezte a perben nem álló **(személy 2 neve)** tulajdonjogát az I. és a II.r. alperesek tulajdoni hányadának $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ illetőségre módosítása mellett a jelen per kimenetelétől függő hatállyal.

A felperes keresetében a perbeli ingatlan vonatkozásában $\frac{1}{1}$ arányú tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését kérte ráépítés jogcímén. Keresete indokolása szerint képviselője és az I.r. alperes között az építési engedély kiadását követően szóbeli megállapodás jött létre arra vonatkozóan, hogy az építkezés költségeit a felperesi társaság finanszírozza, ennél fogva az ingatlan a felperes tulajdonába kerül, a társaság székhelye az ingatlanban lesz, s a cég megszűnését követően kerül majd sor a tagok közötti elszámolásra a társasági szerződés rendelkezései alapján 50 - 50 %-os arányban. A tulajdonviszonyok rendezésére azonban nem került sor annak ellenére, hogy a csatolt számlák által igazoltan 16.376.861,- Ft összegben járult hozzá az építkezéshez.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint nem jött létre olyan írásbeli megállapodás, amely a Ptk. 97. § (2) bekezdése alapján a felperes tulajdonszerzését megalapozná. Ráépítés sem valósult meg, mert a felperes szándéka nem irányult arra az építkezés során, hogy a felépítmény a tulajdonába kerüljön. Álláspontjuk szerint a tulajdonszerzési akaratnak az építési és a használatbavételi engedélyezési eljárás során is ki kell tűnnie, de ez nem állapítható meg. Állították, rendelkeztek a kivitelezéshez szükséges anyagi forrással, továbbá

Pf.II.20.488/2010/4.szám

magánszakértői véleményt csatoltak, amellyel azt kívánták igazolni, hogy a felperes által csatolt számlák alapján mindössze 9.705.889,- Ft összegben határozható meg a felperesi hozzájárulás. Tagadták a felperes által hivatkozott tartalmú megállapodás létrejöttét, arra hivatkoztak, hogy az anyagvásárlás felperesi társaságon keresztül történő lebonyolítására az áfa-visszaigénylés érdekében került sor. Hangsúlyozták, az építkezés célja olyan családi ház felépítése volt, amely a család valamennyi tagjának lakhatását biztosítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az I.r. alperes részére 600.000,- Ft perköltség, valamint az államnak 900.000,- Ft eljárási illeték megfizetésére. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a felperes a Ptk. 97. § (2) bekezdése alapján tulajdonjogot nem szerezhettek, mert a jogszabály az erre vonatkozó szerződést írásbeli alakhoz köti. E formai követelménynek megfelelő megállapodás létrejöttét a felperes sem állította, a szóbeli szerződés pedig létrejöttének bizonyítottsága esetén sem tekinthető érvényesnek. Tényként állapította meg, hogy az építési anyagok egy részét a felperesi társaság finanszírozta, de ez nem eredményezhet ráépítés útján történő tulajdonszerzést, mert a felperes nem minősül jóhiszemű ráépítőnek.

Ezt meghaladóan rámutatott arra, hogy a csatolt magánszakértői vélemény alapján a felperesi hozzájárulás mértéke 9.705.889,- Ft-ban állapítható meg az építkezés befejezésének időpontjára vonatkoztatva, ezzel szemben a felperes olyan bizonyítékot, amely a csatolt számláknak megfelelő hozzájárulást alátámasztaná, nem bizonyított. Hangsúlyozta, önmagában az a körülmény, hogy a beépítendő anyagok költségét részben a felperes viselte, nem alkalmas annak megállapítására, hogy a beruházás megvalósítója maga a felperes volt, az ezzel kapcsolatos felperesi állítást **(tanú 1 neve)** tanú vallomása cáfolta. A tanú előadása szerint ugyanis a felperes által a perben csatolt 1998. január 10. napján kelt vállalkozási szerződés, illetve az ennek kapcsán készült átadás-átvételi jegyzőkönyvek nem a perbeli családi ház kivitelezésével kapcsolatosak.

Az ítélet ellen a felperes és az I.r. alperes élt fellebbezéssel.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Érvelése szerint téves az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint az építkezést az I.r. alperes bonyolította annak pénzbeli vonzatával együtt.

Ennek ellentmond az I.r. alperes 2010. március 2. napján tett nyilatkozata, amely szerint a kivitelezés során felmerült költségek részben saját pénzeszközből, részben a felperesi társaság által kerültek finanszírozásra. Kiemelte, hogy a társaság részéről a számlázást a felperes képviselője végezte, vagyis a felperes volt az, aki a pénzügyi adminisztrációs tevékenységet teljes terjedelemben bonyolította. Tagadta, hogy a felperesi közreműködés célja az áfa visszaigényelhetősége volt, az alperesek erre vonatkozó állítását cáfolja az a tény, hogy az áfa visszaigénylése nem történt meg. Hangsúlyozta, hogy ellentmondásos az I.r. alperesnek az építkezés költségei finanszírozását illetően tett előadása is: a 2010. február 28. napján kelt beadványban az alperesek arra hivatkoztak, hogy az építkezés időszakában jelentős, az annak fedezetéül szolgáló bevétellel rendelkeztek, ezzel szemben az I.r. alperes 2010. március 2. napján úgy nyilatkozott, hogy a család vagyona, pénzeszköze lényegében a felperesi társaságban volt. Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróságnak a ráépítés rosszhiszeműségét illetően elfoglalt álláspontját, mivel az I.r. alperes elismerten tudott arról, hogy a felperesi társaság anyagával történt az ingatlan építése, az ellen nem tiltakozott, így a felperes rosszhiszeműsége fel sem merülhet. Önmagában az a tény, hogy az általa hivatkozott megállapodás a perben nem nyert bizonyítást, nem teszi a ráépítést rosszhiszeművé és nem zárja ki a Ptk. 137. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát. Sérelmezte, hogy nem tisztázta az elsőfokú bíróság azt az ellentmondást sem, amely **(tanú 1 neve)** tanú vallomása, és azon tény között merült fel, hogy a végleges fennmaradási engedélyben az építési munka felelős műszaki vezetőjeként ő került feltüntetésre. Nem adott magyarázatot az elsőfokú ítélet arra sem, hogy az általa hivatkozott megállapodás hiányában milyen célt szolgált egy teljesen különálló, egyéb kiegészítő funkció ellátására alkalmas épületrész az eredeti tervrajzokon, amely akár iroda is lehetett a tervező nyilatkozata szerint. Mindezen körülmények figyelembevételével álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének a megsértésével állapította meg a tényállást és téves jogi következtetésre jutott. Eltúlzottnak ítélte az I.r. alperes javára megítélt perköltség összegét is.

Az I.r. alperes fellebbezésében a javára megítélt perköltség összegének 1.550.000,- Ft-ra történő felemelését kérte. Hivatkozott arra, már az elsőfokú eljárásban vitatta a felperes által megjelölt 16.376.861,- Ft összegű pertárgyértéket, mindvégig állította - és ezt a csatolt magánszakértői vélemény is igazolta -, hogy a pertárgy értéke 45.340.000,- Ft. Az elsőfokú bíróságnak a Pp. 26. §-ában foglaltakra figyelemmel ennek alapján kellett volna a pertárgy értékét meghatároznia és ez képezheti a perköltségszámítás alapját is a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján, amely 1.550.000,- Ft-nak felel meg. Ehhez mérten az elsőfokú bíróság által megítélt 600.000,- Ft ügyvédi munkadíj aránytalanul alacsony, hiszen

jogi képviselője három érdemi tárgyaláson vett részt, amelyen bizonyítás lefolytatására is sor került, ezt meghaladóan pedig jogi indokokat tartalmazó érdemi ellenkérelmet, észrevételeket terjesztett elő, amelyekhez iratokat csatolt, mindez jelentős időtartamú felkészülést feltételez jogi képviselője részéről.

Fellebbezési ellenkérelme a felperesi fellebbezést érintően az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányul.

A felperes fellebbezése alaptalan, az I.r. alperes fellebbezése alapos.

A Ptk. 137. §-a, amelyet a felperes tulajdoni igénye alapjául megjelölt, a jogosulatlan jóhiszemű ráépítés eseteit szabályozza. A bírói gyakorlat azonban a ráépítés következményeit kiterjesztette arra az esetre, ha az építkezés lényegében a tulajdonos engedélyével történik, de a felek nem rendezték megállapodással az építkezést követő tulajdonjogi helyzetet. Amennyiben ugyanis a felek között megállapodás jött létre, ez esetben nem a ráépítés szabályai, hanem a felek szerződésének tartalma irányadó a tulajdoni viszonyok rendezésére. A felperes állította, hogy az építkezés során abban állapodtak meg az alperesekkel, miszerint az ingatlan a felperesi társaság tulajdonába kerül. Azt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ilyen tartalmú megállapodás létrejöttét a felperesnek nem sikerült bizonyítania. Megjegyzi az ítélet, hogy egyébként a felperes által állított tartalmú megállapodás nincs meghatározott alakhoz kötve (PK. 7. számú állásfoglalás I. pont), a Ptk. 97. § (2) bekezdésének alkalmazása pedig a jelen perben nem merülhet fel, a felperes ugyanis nem osztott, az épület és a föld elkülönült tulajdonát eredményező megállapodás létrejöttére hivatkozik, keresete sem kizárólag az épületen fennálló tulajdonjoga megállapítására irányul.

Erre tekintettel a felperes tulajdoni igényét a ráépítés szabályai szerint kell elbírálni.

Ráépítés akkor valósul meg, ha a ráépítő a saját anyagával épít a más tulajdonában álló vagy a közös tulajdonú ingatlanon (EBH. 2005/1303. számú jogeset). Tulajdonjogot tehát csak az építő vagy építtető szerezhethet, önmagában a beruházás költségeinek a viselése az azt finanszírozót nem teszi ráépítővé. A törvény a ráépítő fogalmát nem határozza meg. Abból kiindulva, hogy a bírói gyakorlat egységes abban, miszerint a ráépítés címén való tulajdonszerzésnek feltétele az, hogy az építtető az építmény létesítéséhez szükséges engedélyeket beszeresse (BH.2 002/355. számú eseti döntés), annak az építői, építtetői minősége vélelmezhető, akit az építési vagy használatbavételi engedély ekként tüntet fel. E vélelem megdönthető, de a bizonyítás arra a félre hárul, aki a vélelmezett tény fenn nem állására hivatkozik. Mivel a felperesi gazdasági társaság sem a perbeli ingatlanra kiadott építési engedélyben, sem pedig a használatbavételi engedélynek is minősülő

végleges fennmaradási engedélyben építettként nem szerepel, a jelen perben a bizonyítás őt terhelte. A peradatok alapján mindössze az igazolható, hogy az építkezéshez felhasznált anyagok egy részét a felperesi gazdasági társaság pénzeszközeiből vásárolták. Ennek kapcsán felmerülő pénzügyi teendőket nyilvánvalóan a gazdasági társaság alkalmazottainak, illetve képviselőinek kellett lebonyolítani. Ennek alapján abból, hogy az I.r. alperesi előadás szerint a felperes törvényes képviselője végezte a betéti társaság részéről a számlázást, és a pénzügyi adminisztrációs tevékenységet, illetve az I.r. alperes az ezzel kapcsolatos teendőkről vele konzultált, nem következik, hogy a felperesi társaság volt az építkezés lebonyolítója, annál is inkább, mert az I.r. alperes, mint kültag az üzletvezetésre és képviseletre nem volt jogosult. Perdöntő jelentősége van az építetű személyének megállapítása során annak, hogy ki rendelkezik döntési jogosultsággal az építkezés célját, megvalósítási módját illetően. Azt a felperes sem vonta kétségbe, hogy az I.r. alperes volt az, aki döntött arról, hogy az általa megvásárolt telken olyan családi ház épüljön, amely egész családjának - beleértve az előző házasságából született gyermekét, a felperes törvényes képviselőjét is - lakhatását biztosítja. **(tanú 2 neve)** tanú vallomásából kitűnően a megbízást a tervezésre az I.r. alperes adta, a megbízás az előzőekben írtak szerinti családi ház tervezésére vonatkozott és a megvalósult épület is ezt a funkciót tölti be a felperes által sem vitatottan. Az a tény, hogy a tervező előadása szerint szorosan a lakófunkcióhoz nem kapcsolódó helyiségek (a melléképületben garázs, tároló, illetve WC helyiség a főépületen belül pedig hobbiszoba, és ún. közösségi tér) is szerepeltek a terven, mindezt nem érinti. A tervező nyilatkozata szerint nem volt arról szó, hogy a családi házban kerülne elhelyezésre a felperesi társaság székhelye, a fellebbezési hivatkozással ellentétben nem hangzott el az, hogy az ún. kiegészítő funkciójú helyiségek iroda elhelyezésének célját szolgálták volna. Ugyancsak nem nyert bizonyítást az a felperesi előadás, miszerint az építési szerződést a kivitelezővel ő kötötte, ezt a kivitelezőként megjelölt vállalkozó **(tanú 1 neve)** tanúvallomásában cáfolta. Ennek nem mond ellent az, hogy a használatba vételi engedélyen műszaki vezetőként ő került feltüntetésre, ennek kapcsán ugyanis a tanú nyilatkozott arról, hogy e minőségben való megjelölése formális volt, tényleges ellenőrzési tevékenységet a kivitelezés során nem végzett.

Mindezek alapján a felperes közreműködése az építkezésben azon túl, hogy a felmerült költségek egy részét fedezte, nem állapítható meg. A már kifejtettek szerint pedig ez a tény önmagában a ráépítői minőségét nem bizonyítja. Megjegyzi az ítéletábla, ésszerű magyarázata az egyébként a felperes tevékenységi körét érintő számlák nevére történő kiállításának, hogy azt költségként elszámolhatta, erre utal az I.r. alperesnek az a felperes által kétségbe nem vont előadása, miszerint a felperesi képviselő családi háza hasonló finanszírozás mellett épült fel (12. számú jegyzőkönyv 4. oldal).

Nem fogadható el az a felperesi előadás sem, hogy a kivitelezés teljes anyagköltségét a társaság finanszírozta, ezt cáfolja az I.r. alperes által csatolt magánszakértői vélemény. Rámutat az ítéltábla, hogy a Polgári Perrendtartásban a szabad bizonyítás elve érvényesül, a törvény nem tartalmazza a bizonyítási eszközök (Pp. 166. § (1) bekezdés) taxatív felsorolását. A magánszakértői vélemény egy, a Pp-ben nem nevesített bizonyítási eszköz, amelyet a bíróság - a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvéből következően - a bizonyítási eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal egybevetve értékel, és meggyőződése szerint bírál el. (Ptk. 206. § (1) bekezdés). Az a tény, hogy a szakvélemény a fél egyoldalú felkérésére készült, nem jelenti azt, hogy a magánszakvélemény egyes megállapításai bizonyítékként ne lennének felhasználhatók (BDT. 2005/1092, BDT. 2009/2013. számú eseti döntések). Az I.r. alperes által csatolt magánszakértői vélemény okszerű, szakmai érvekkel alátámasztott ténymegállapításokat tartalmaz, amelyeket a felperes nem tudott aggályossá tenni. Mindezekre tekintettel az ítéltábla azt ítélezése alapjául fogadta el. Ennek figyelembevételével megállapítható, hogy az épület bekerülési költsége lényegesen meghaladja a felperes által megjelölt és számlákkal igazolni kívánt 16.376.861,- Ft-ot. A szakértő az ingatlan teljes kivitelezési költségét 51.442.000,- Ft-ban határozta meg, amelyből 6.102.000,- Ft-ot képvisel a telek értéke, valamint 4.897.000,- Ft-ban jelölte meg a szakértő az ún. kiegészítő munkák értékét, amely a kertépítéssel azonosítható, és amely tekintetében a felperes sem vitatta, hogy azt nem ő finanszírozta. Ennek alapján a felülepítmények kivitelezési költsége 40.443.000,- Ft-ot tesz ki. Ugyanakkor a szakértői vélemény alapján megállapítható az is, hogy a felperes által csatolt számlák közül mindösszesen 9.705.889,- Ft összeg fogadható el az építkezéssel összefüggőként. Mindebből pedig az is következik, hogy a kivitelezés költségeit nagyobb arányban az alperesek biztosították. A csatolt okiratok alapján bizonyított az is, hogy az ehhez szükséges anyagi erővel rendelkeztek. Az I.r. alperes az építkezés időszakára vonatkozóan (1998-1999.) több adásvételi szerződést csatolt, amelyek szerint összesen 26.178.150,- Ft-ért értékesített különböző ingatlanokat; az 1999. június 15. napján kelt adásvételi szerződéssel a II.r. alperes 2.520.000,- Ft-ért adta el a **(település neve, címe 1)** szám alatti ingatlan tulajdonában lévő 75/738 tulajdoni illetőségét, gyermekük, **(személy 2 neve)** 1998. május 7. napján 2.200.000,- Ft, 1999. április 15-én pedig 4.000.000,- Ft eladási áron adta el a tulajdonában lévő ingatlanait. Rendelkezésre áll továbbá a 2001. szeptember 7-én kelt adásvételi szerződés, amely igazolja, hogy az alperesek a **(település neve, címe 2)** szám alatti lakóházukat 10 millió forintért értékesítették.

- 8 -

Mindezek alapján a felperes ráépítéssel tulajdonjogot nem szerezhette, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el tulajdoni igényét.

Az ítéltábla az alábbiak szerint találta megalapozottnak az alperesnek az elsőfokú ítélet perköltséget megállapító rendelkezését támadó fellebbezését:

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni. A Pp. 75. § (2) bekezdése értelmében a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd készkiadásait és munkadíját is, amelynek összegére a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet rendelkezései az irányadóak. Az alperes nem csatolt a jogi képviselőjével az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodást, ezért díjmegállapodás hiányában annak összegét a 3. §, jelen perben irányadó (2) bekezdés b) pontja alapján kell megállapítani. E szerint az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege a 10 millió feletti, de 100 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj - a pertárgyérték 5 %-a - és a 10 millió forint feletti összeg 3 %-a, de legalább 100 ezer forint. Az ügyvédi munkadíj számításának kiinduló pontja a pertárgy értéke. A felperes keresete a perbeli ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogának megszerzésére irányul, ezért a pertárgy értéke az ingatlan egészének forgalmi értéke (Pp. 24. § (1) bekezdés). Ez nem lehet a felperes által megjelölt 16.376.861,- Ft, hiszen saját előadása szerint ez az összeg csupán az építkezés számlákkal igazolni kívánt költsége, amely nyilvánvalóan nem lehet azonos az ingatlan egészének forgalmi értékével. Erre, továbbá arra is tekintettel, hogy az I.r. alperes a felperes által megjelölt pertárgyértéket már ellenkérelmében is vitatta, a Pp. 26. §-a alapján az elsőfokú bíróságnak kellett volna a pertárgy értékét meghatároznia. Erre vonatkozó peradatot szolgáltat az I.r. alperes által csatolt szakértői vélemény, amely figyelembevételének a fentiekben kifejtettek szerint nincs eljárásjogi akadálya. E szerint az ingatlan forgalmi értéke 51.442.000,- Ft, ezt az értéket kell tehát a perértéknek is tekinteni. Az ennek figyelembevételével számítható ügyvédi munkadíj meghaladja az alperes fellebbezésében érvényesíteni kívánt összeget, amely a kifejtett ügyvédi tevékenység időigényességére, színvonalára és eredményességére tekintettel eltúlzottnak sem tekintendő. Az ítélet tábla nem találta indokát annak sem, hogy ezt az összeget mérsékelje, ezért az I.r.alperes fellebbezésének helyt adva, a felperest terhelő elsőfokú perköltség összegét 1.550.000,- Ft-ra felemelte.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, egyebekben azt helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban az alperesek egészében pernyertesek, ezért a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I.r. alperes másodfokú eljárással kapcsolatos - a jogi képviseletével felmerült, a már hivatkozott IM. rendelet alapján számított ügyvédi munkadíjat és az általa lerótt 57.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket magában foglaló - költségének a megfizetésére. A II.r. alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

A felperes a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni.

S z e g e d , 2010. november 10.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró